చక్రవర్తి కుర్చీ

ఆర్. రామకృష్ణ

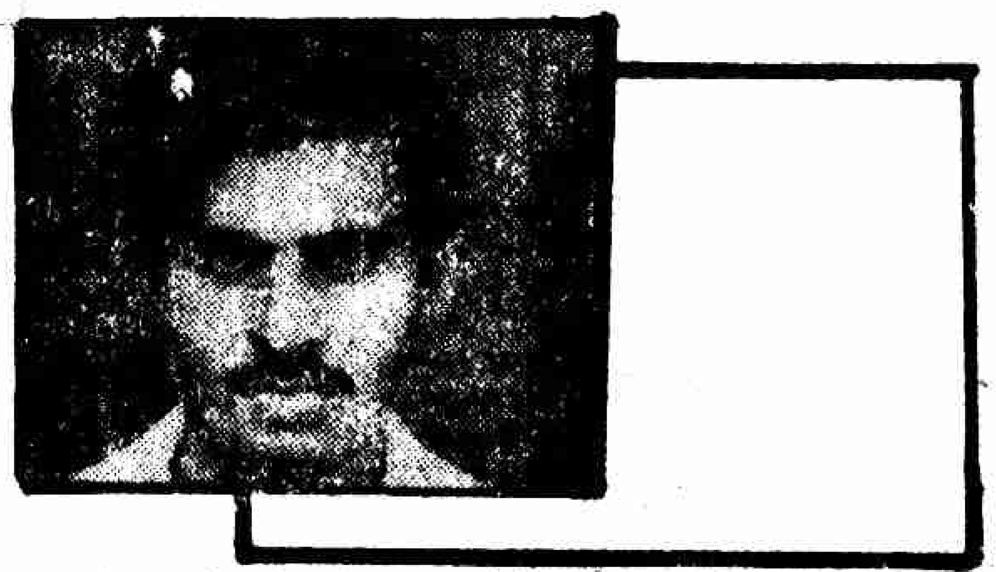

ఎప్పటి లాగే చక్రవర్తి నిద్ర లేచాడు. అతనితో పాటే అతని కుర్చీకూడా కళ్ళునులుముకుంటూ నిద్ర లేచింది.

చక్రవర్తి బద్ధకంగా ఒళ్ళు విరుచుకొని అలవాటుగా కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

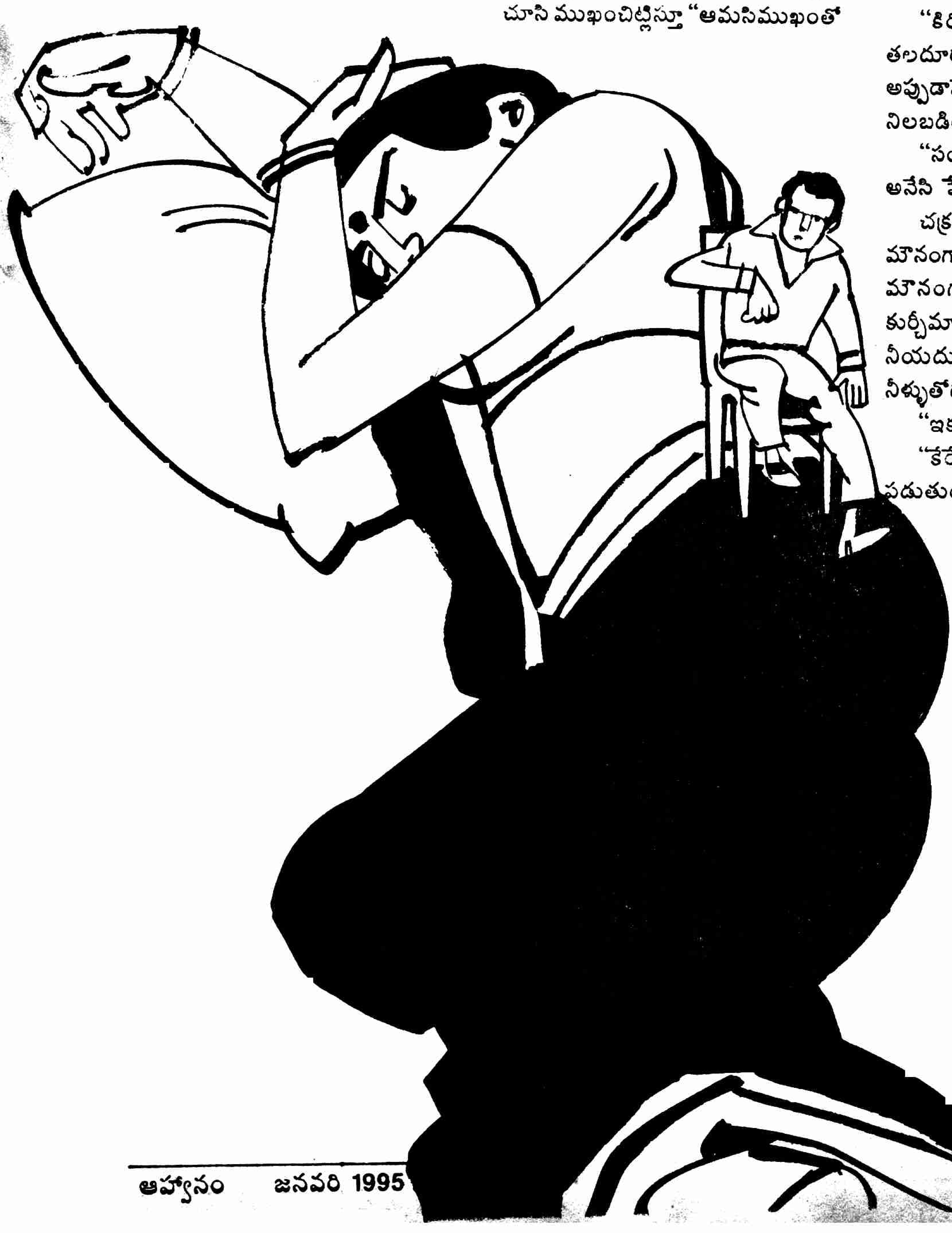

చక్రవర్తి నిద్రలేచింది మొదలు మళ్ళీ నిద్రపోయేవరకు ఎప్పుడూ కుర్చీమీదే కూర్చుంటాడు. అతడు బాత్రూంలో ఉన్నా, బజారులో ఉన్నా, భోజనం చేస్తున్నా ఎప్పుడూ కుర్చీదిగడు.

"కాఫీ" అంటూ గట్టిగా కేకవేసాడు కుర్చీలోంచే లోపల నుంచి అతని భార్య కాఫీకప్పుతో వచ్చింది. చక్రవర్తి ఆమె వైపు చూసి ముఖంచిట్లిస్తూ "ఆమసిముఖంతో తెల్లవారి ఎదురు రాకపోతే కాస్త ముఖం కడుకొని తగలడొచ్చుగా" అన్నాడు.

"కిరోసిన్ లేక కర్రల పొయ్యిలో తలదూర్చానండీ" అంది. ఆమె భయంగా. అప్పుడామె చక్రవర్తి ముందు సేవకురాలిగా నిలబడింది.

"సంతోషించాం" అని సీరియస్‌గా అనేసి పేపర్లో తలదూర్చేసాడు.

చక్రవర్తి సర్వసాధారణంగా ఎప్పుడూ మౌనంగా ఉండడు. పొరపాటున ఎప్పుడైనా మౌనంగా వున్నా, అతను కూర్చున్న కుర్చీమాత్రం అతన్ని మౌనంగా వుండ నీయదు. దాంతో అతను "స్నానానికి నీళ్ళుతోడావా"

"ఇక్కడ సోప్ కనిపించదేం"

"కేరేజి సర్దడానికి ఎన్ని గంటలు పడుతుంది"

"ఛీ..ఛీ...ఛీ..'

"ఛా...ఛా....ఛా" ఇంట్లో వున్నంతసేపు వినుక్కుంటూనో, కనురుకుంటూ ఉంటాడు.

అతడు సైకిలు ఎక్కివెళ్ళినా, రిక్షాలో వెళ్ళినా, ఆఫీసుకు వెళ్ళేటప్పుడు సైతం కుర్చీదిగడు. వాటిపైనకూడ కుర్చీ వేసుకునే కూర్చుంటాడు వీధిలో ఆడవాళ్ళు తనను చూస్తున్నారో లేదోనని చుట్టు చూసుకుంటూ వెలుతుంటాడు, దారి పొడుగునా ప్రక్కగా పోయే అమ్మాయిలపైన మాటల గులకరాళ్ళు విసురు తుంటాడు.

ఆఫీసులో "నీ ఎల్డీసీ బ్రతుక్కి ఈ కుర్చీ చాలంటూ" ఆఫీసు వాళ్ళు ఓ కుర్చీ వేసి ఉంచుతారు కాబట్టి అక్కడ ఉన్నంత సేపు మాత్రం తన కుర్చీదిగి దాన్ని మడిచి [illegible] ఉంచుతాడు. ఆఫీసు అవంగానే [illegible] తన కుర్చీ [illegible] ఏ రిక్షాలోనో సైకిలు[illegible] [illegible] వేస్తాడు.

[illegible] భార్య ఉండదు. ఆమె [illegible] యుద్ధంలోనో పాల్గొం[illegible]. చిన్న పిల్లలున్న [illegible] చిందర వం[illegible] చక్రవర్తి తన కుర్చీ [illegible] చాలా చికాకు [illegible]. అటూ ఇటూ తిరిగి చివరకు ఏదో మూల చిన్నచోటు చూసుకొని తన కుర్చీ వేసేస్తాడు.

పిల్లలు అల్లరి చేస్తుంటారు. చక్రవర్తికి కోపం వచ్చేస్తుంటుంది. కసురుతాడు, వాళ్ళు వినరు. విసిగిస్తారు. అతను రాజదండం తీస్తాడు. వాళ్ళురాగాలు [illegible]తలో చంటివాడు నిద్రలేస్తాడు. [illegible]కూడ శ్రుతికలుపుతాడు. [illegible] మహాచిరాకుగా ఉంటుంది. [illegible]ప్పుదంటూ పిల్లాడ్ని చేతుల్లోకి తీసుకోబోతాడు.

అతని కుర్చీ "వద్దు" అంటుంది. "వాడు మీద ఉచ్చపోసేస్తాడంటుంది." చక్రవర్తికి నిజమేననిపించి చంటాడిని ఊయల్లో ఉంచే కాసేపు ఊపేస్తాడు. మరి కాసేపటికి వాడు దొడ్డికివెళతాడు. చక్రవర్తికి అసహ్యమేస్తుంది. భార్య ఎంతకీ రానందుకు అతనికి అనూహ్యమైన కోపం వచ్చేస్తుంటుంది. మరెవరూ లేరు. ఎదురుగా చంటోడు దొడ్డికి పిసుక్కుంటూ ఉంటాడు. చక్రవర్తికి వాంతొచ్చినట్ట వుతుంది. ఎంతసేపిలా భరించగలడు తను. పిల్లాడ్ని తీసికడిగేయాలను కుంటాడు. లేవబోతాడు.

అతని కుర్చీ కొప్పడుతుంది. "ఇవన్నీ బానిసలు చేయవలసిన పన్లు" అని అంటుంది. "బానిసలే భార్యలై పుట్టింది యిందుకోసమే" అని తెలియజేస్తుంది. ఇలాంటి పనులు చేస్తే నీవు బానిసవై పోతావని హెచ్చరిస్తుంది. చక్రవర్తికి భయమే స్తుంది. తనకుర్చీని అక్కడ్నుంచి వీధిలోకి తెచ్చి వేసుకుంటాడు. చివరికి యుద్ధం చేసిచేసి తను సంపాదించిన విజయాన్ని రెండు బిందెలతో మోసు కుంటూ తొందర తొందరగా ఇంటికి వస్తుంది రాణి. తనకోసం వెలగని పొయ్యి, ఉడకని బియ్యం ఎదురుచూస్తుంటాయని ఆమెకు తెలుసు.

చక్రవర్తి ఒక్కసారి అగ్నిపర్వతమై ఆమెపై పేలుతాడు. ఆమె తలవొంచుకుని తన పనిలో మునిగిపోతుంటుంది. చక్రవర్తి కుర్చీకి అతుక్కొని కూర్చుంటాడు. అతనికి ఆ కుర్చీ అంటె అమితమైన ప్రేమ. అందుచేత ఎప్పుడూ దాన్ని ఒదలడానికి ఇష్టపడడు. అందులో అతనికి సుఖం ఉంది. సంతోషం ఉంది. అతనికి ఏఇబ్బంది రాకుండా అతన్ని ఆకుర్చీ కాపాడుతుంటుంది. అలాంటి కుర్చీ గురించి చక్రవర్తికి ఈమధ్య కొంచెం విచారం పట్టుకుంది.

ఎక్కడ చూసినా ఆడవాళ్ళు 'గొడవలు', 'అల్లర్లు' చేస్తున్నారు. ఎవరికీ కుర్చీలు ఉండ కూడదంటున్నారు. ఉంటే ఒప్పుకోమంటున్నారు. అందరూ సమానమే అంటున్నారు.

ఈ విషయం అతన్ని కలవరపరిచింది.

"కుర్చీలు లేకపోతే ఎలా!?"

"కుర్చీ లేకుండా తను బ్రతగ్గలడా!?".. ఆలోచిస్తూంటే అతనికి భయం మేస్తోంది. అయినా "అదంతా జరిగే పనికాదులే" అని మనసుకు సమాధానం చెప్పు కుంటున్నాడు. కాని ఏదో మూలచిన్న అనుమానం పీకుతూనే ఉంది. అతడు నిరంతరం కుర్చీని గురించే ఆలోచిస్తు న్నాడు.

తనకీ కుర్చీ ఎలావచ్చింది? ఎప్పుడు వచ్చింది? వెనుకటి రోజులను తవ్వుకుంటున్నాడు. అతనికి కళ్ళముందు ఏదో జ్ఞాపకం లీలగా కదులాడుతోంది.

చిన్నప్పుడు చక్రవర్తి తన చెల్లెళ్ళతో ఆడుకుంటున్నాడు. ఒకరోజు కుర్చీ గురించి వాళ్ళలో వాళ్ళకే పోటీ వచ్చింది. కుర్చీకోసం పోట్లాడుకుంటున్నారు. చిన్న చెల్లి తిన్నగా వెళ్ళి అమ్మకు ఫిర్యాదు చేసింది. దాంతో అమ్మవచ్చి "వాడితో మీకు పోటీఏమిటి! వాడు మగవాడు" అని వాళ్ళనే కసిరేసింది. అప్పుడేనాకు ఈ కుర్చీ వచ్చింది.

మరి ఒకసారి ఏమైందంటే

అప్పుడే తనకు చిన్న చిన్నగా మీసాలు వస్తున్నాయి. ఒక రోజు చక్కగా ముస్తాబయి మీసాలు నున్నగా దువ్వి రోడ్ను మీద పోతున్న అమ్మాయిని 'సరదా'గాఅల్లరి పెట్టాడు. ఆ అమ్మాయి ఆవీధి అమ్మాయి కావడంవలన వాళ్ళ వాళ్ళు చక్రవర్తి ఇంటిపైకి తగువుకి వచ్చారు. అప్పటికి చక్రవర్తి కుర్చీలోనే కూర్చుని ఉన్నాడు. అయినా చిన్నగా భయపడ్డాడు.

వాళ్ళు ఇంటికొచ్చి కేకలు వేస్తుంటే చక్రవర్తి నాన్న, వాళ్ళ ప్రక్కింటి బాబాయి, మరికొందరు కలసి "చాలు...చాల్లేవయ్యా ఇంటికి తగువుకొచ్చారు""అన్నారు వచ్చిన వాళ్ళనుద్దేశించి.

"వాడు మగవాడయ్యా అందు లోనూ కుర్రాడు ఏదో సరదాగా అంటే అన్నాడు. ఆమాత్రందానికి తగువుకు రావాలా" అని తేల్చేశారు. అంతేకాదు "ఇలా అయినదానికి కానిదానికి వీధిన బడితే రేవు మీ అమ్మాయికి మరి మొగుడురాడు" అని హితవు చెప్పారు.

కవిత కథ

"రోడ్డు పక్క రవివర్మ"

యొనిశెట్టి సాంబశివరావు

పిల్లిలేవని పొయ్యిలో
పిచ్చి తుమ్మలు కాల్చిన నల్ల ఎముక ముక్కలు బొగ్గులు,
తెలుపు, ఎరుపు, నీలం, పసుపు - రంగు రంగుల సుద్ద ముక్కలు,
రాత్రి ఆ రోడ్డు పై లేని దేవుని జన్మకు చిత్రిన చిత్రాలు!

తెల్లారే సరికి సద్యోగర్భ సంజాతుడైన హనుమంతుడో,
కోదండరాముడో, మురళీగోపాలుడో,
శిలువ ఎక్కిన కరుణామయుడో,
కలువ కనుల కమనీయ గౌతముడో,
మహనీయ మహమ్మదుడో,
రోడ్డు తల్లికి పిల్లడిలా అల్లుకుంటాడు!
పిల్లడిని తండ్రి పోషించడం కాదు,
రంగురంగుల చొక్కాలో దాగిన
ఈ పిల్లడే 'చిత్రంగ' తండ్రిని
ఆదుకుంటాడు
ఘడియ కాలమే బ్రతికినా ఘన చరిత్రను నింపుకుంటాడు
కానల్లకు పోయిన తల్లినీ,
చిల్లులు పడిన సంచిని తలగడగ ఉంచి
"మడతకుడుములు" తింటున్న తండ్రినీ,
మౌనసుందరుడై అర్చిస్తుంటాడు.
కానుకల్ని తెస్తుంటాడు, కాసుల్ని పంచేస్తుంటాడు,
శుష్కించిన పంజరాన్ని వదిలి
నిష్క్రమించే తండ్రి ఊసుల్ని మరుదినానికి ఊదుతుంటాడు!
మట్టిగొట్టుకొన్న మహనీయుని రూపంలో
ఆ ప్రాంతానికి కళాదృష్టిని, దయాదృక్కును
అప్పటికప్పుడు బుడుగులా పుట్టిస్తుంటాడు!
తండ్రి ఋణం తీర్చుకొని, నాన్న పాదాలద్దుకొని

ఆహారాపంగ సేవించి, తన కథ ముగించు కొని
పయనించే పవిత్రతనయుడికి
మరునాటికి
ఇట్టే మట్టిలో కలసి పోతాడు!
ఇక ఈ తండ్రి -
పాడుబడిన గుడిలో ఇంకి పోయిన ఆనందం ప్రతిమ.
[illegible] రోడులా [illegible]
[illegible]
[illegible] స్తంభం కాళ్ళ
రోజుకొక దేవుళ్ళ రోడ్డుపై ప్రసవించే
నిరాహార 'కన్నీరాహార' రవివర్మ
పుట్టి వడిగి పోతున్నట్టు
[illegible] 'వర్మ'!

అంతలోనే
పుట్టుకొస్తున్న కరుణకు కళాభిషేకం జరిగే క్షణం.
మానవత్వానికి మకుటధారణ జరిగే క్షణం.
[illegible]ల్లోకి, [illegible]ల్లోకి
పిచ్చుక రెక్కల్లో వేళ్ళు చొరబడే దయా క్షణం!
[illegible] పందికొక్కులతో [illegible]
చిత్రంగ ప్రత్యుదయించే చిన్నపెద్ద నాణేలను
పంచప్రాణాలలో నింపుకొని
పడిలేస్తూ--ముందడుగు వేస్తుంటాడు.
రోజుకొక దేవుళ్ళ రోడ్డుపై ప్రసవించే
రోడ్డుపక్క రవి వర్మ!
రేపటి దేవుళ్ళ నల్లబొగ్గుల చిల్లరముక్కలతో ఊహించుకొంటూ
జీవితంలో చలి తప్ప చలిలేని రవివర్మ
వంగిన బొగ్గులబస్తాలా ఊగుతూ----
రోజుకొకనేల తల్లిని ఊదుతూ----
సాగిపోతుంటాడు------

దాంతో వచ్చిన వాళ్ళు వచ్చిన దారినే వెళ్ళిపోయారు. చక్రవర్తి మొదట్లో కుర్చీ దిగాల్సొస్తుందేమో నని భయపడ్డాడు. కాని వాళ్ళ వాళ్ళందరూ అతన్నే సమర్ధించడం అతనికి బలాన్నిచ్చింది. "హమ్మయ్య నేనింకా కుర్చీదిగనక్కర్లేదు" అని అనుకున్నాడు.

అంతే అప్పటి నుంచి ఇప్పటిదాకా అతన్ని కుర్చీ దిగమని ఎవరూ అన నూలేదు, అతను దిగనూలేదు "కుర్చీలోని సుఖానికి అలవాటు పడిపోయాడు తను యిప్పుడు కుర్చీదిగాలంటే కష్టమే" అనుకున్నాడు.

అందుకే కుర్చీ దిగాలనే మాటవినేసరికి అతనికి భయం పట్టుకుంది.

ఆరోజు రాత్రి చక్రవర్తికి నిద్రలో కల ఒకటి వచ్చింది. తన భార్యే తనని కుర్చీలోంచి తిరగేసేసి కుర్చీని ముక్కలు ముక్కలు గా విసిరేసినట్టు అనిపించింది. అతనికి ఒళ్ళంతా చెమటలు పట్టేశాయి. గొంతుకు అర్చుకుపోయింది. అతడు నిద్రలోంచి త్రుళ్ళిపడి లేచాడు.

"ఇదంతా కలా!? నిజమా!? అని అనుమానపడిగాభరాగా రాణీ...రాణీ... అంటూ భార్యను లేపాడు ఆమె కంగారుగా లేచి లైటు వేసింది . చక్రవర్తి కళ్ళు విప్పి హమ్మయ్య నా కుర్చీ పదిలంగానే వుంది' ' అని దీర్ఘంగా నిట్టూర్చి గుండెలమీద చెయ్యివేసుకున్నాడు.

చక్రవర్తి ప్రవర్తనకు విసుక్కుంటూ రాణి లైటు ఆర్పేసింది.

(యం.యస్. సూర్యనారాయణ గారికి కృతజ్ఞతలతో)